

فرصت بزرگی که حالا رسما در اختیار کشور قرار دارد

ایران در ۵/۹۹ درصد بازار کشورهای شانگهای حضور ندارد

هزار میلیارد دلاری کشورهای عضو شانگهای است.
براین اساس ظرفیت بزرگی در اقتصاد این کشورها به‌ویژه در سه کشور چین، هند و روسیه برای ایران مهیاست که در صورت افزایش سهم ایران از اقتصاد جهان و افزایش حجم صادرات، می‌توان یک سبد متنوعی از کالاها را برای بازار سازمان شانگهای تدارک دید.

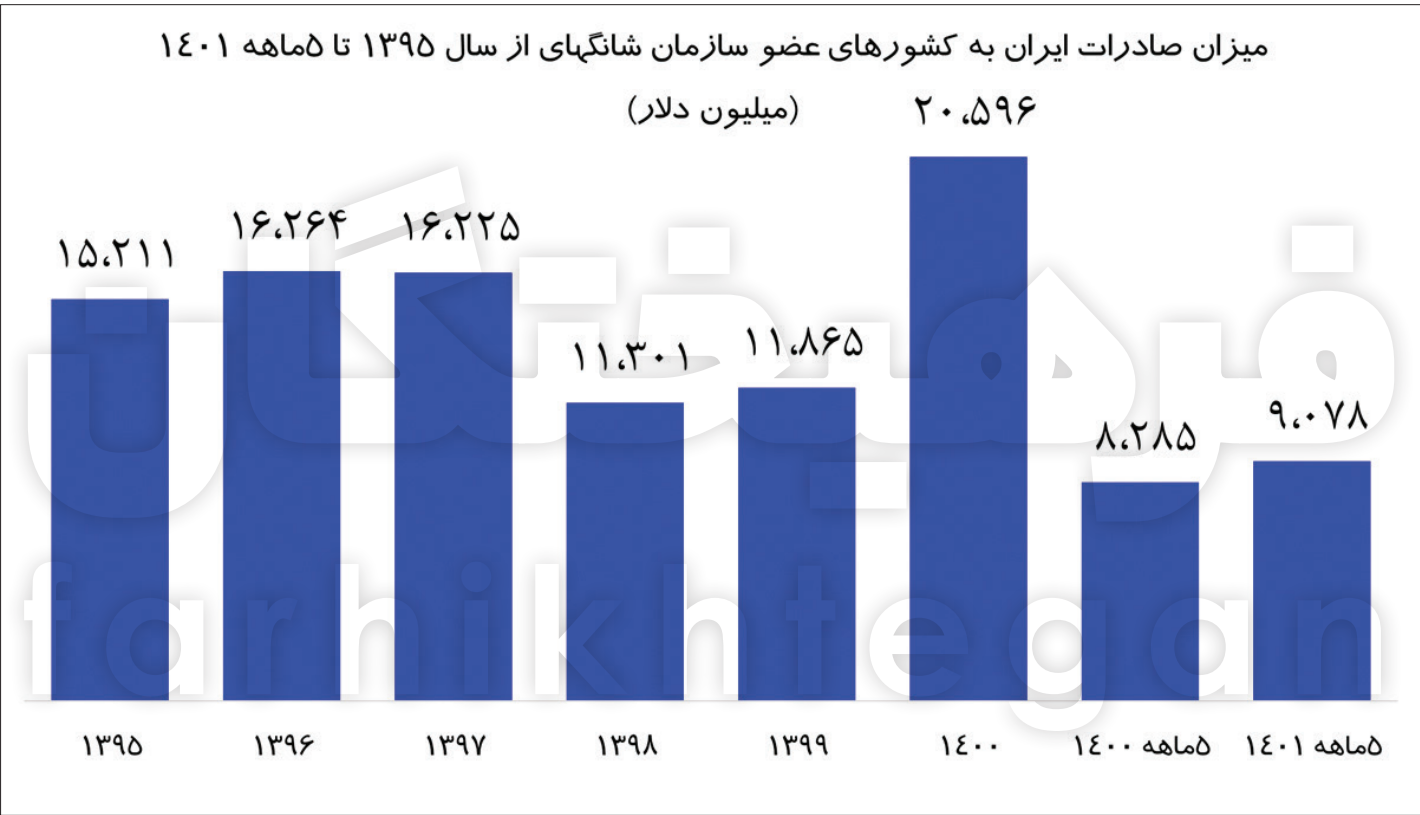
نقشه چینی برای ایجاد توازن جهانی

عضویت ایران در سازمان همکاری شانگهای فرایندی پیچیده را طی کرده است. ایران در سال ۲۰۰۵ به‌عنوان عضو ناظر در این نهاد پذیرفته شد. با وجود این فرآیند الحاق ایران به‌عنوان عضو دائم، پیچیده و طولانی گشت. در این سالها همواره درخواست ایران برای عضویت دائم مطرح بود اما به دلایل مختلف ازجمله مخالفت برخی اعضا و نیز مصوبه‌های این نهاد تا سال ۲۰۲۱ سرانجامی نیافت. سازمان همکاری شانگهای در سال ۲۰۱۰ مقررات پذیرش اعضای جدید را در شورای سران تصویب کرد برمبنای این مصوبه شرایط عمومی و فرآیند عضویت دائم کشورها تشریح شده است. در قالب این مصوبه شرایط ذیل برای پذیرش کشورها به‌عنوان عضو دائم در نظر گرفته شده است:
۱- متقاضی عضویت دائم متعلق به منطقه اوراسیا باشد،
۲- برخورداری از روابط دیپلماتیک با اعضای سازمان همکاری شانگهای
۳- برخورداری از موقعیت عضو ناظر یا شریک گفت‌وگوی سازمان،
۴- تداوم روابط اقتصادی و تجاری با اعضای سازمان،
۵- فقدان تعارض میان تعهدات بین‌المللی کشور متقاضی در حوزه امنیتی با پیمان‌های بین‌المللی و مکانیسم‌های پذیرفته‌شده ازسوی سازمان شاسگهای،
۶- فقدان درگیری نظامی میان دولت متقاضی با دولت یا دولت‌های دیگر،
۷- عمل به تعهدات در قالب منشور سازمان ملل متحد و رعایت اصول و هنجارهای حقوق بین‌الملل از سوی متقاضی
عضویت دائم و ۸- متقاضی عضویت دائم نباید تحت تحریم‌های شورای امنیت سازمان ملل متحد باشد. از همین رو بند آخر این مصوبه آشکارا راه را بر سر عضویت دائم ایران مسدود کرد. این وضعیت تا پایان مذاکرات هسته‌ای و اجرایی شدن برجام تداوم داشت. پس از آن نیز مخالفت برخی اعضا و مواضع مبهم چین مانعی مهم در مسیر عضویت دائم ایران بود و این فرآیند را طولانی نمود. نهایتا در بیست‌ویکمین اجلاس سازمان همکاری شانگهای، موافقت شورای سران با آغاز فرآیند الحاق ایران به‌عنوان عضو اعلام شد.

اینکه چگونه اعضای فعلی موافق حضور یک کشور تحریم‌شده در بین خود شدند، شاید به این موضوع هم برمی‌گردد که سازمان شانگهای از یک سازمان عمدتا امنیتی به یک سازمان با کارکردهای مختلف تغییر فاز داده است. ازجمله این تغییر رویکردها، ۱- توجه ویژه چین و روسیه برای حذف دلار از مبادلات دوجانبه و ۲- گسردآوری تولیدکنندگان و مصرف‌کنندگان بزرگ انرژی جهان در کنار هم. از همین رو ایده شکل دهی به همکاری‌های گسترده‌تر و نوعی همکاری در این حوزه‌ها از همان ابتدا در سازمان مطرح بوده است. نخستین بار در سال ۲۰۰۵ روسیه ایده شکل‌گیری باشگاه انرژی سازمان همکاری شانگهای را مطرح کرد. از منظر ایده‌ای در قالب این باشگاه، نیل به بازار واحد انرژی با شکل‌دهی به مدل جدید تبادل انرژی و تدوین مشترک استراتژی انرژی اوراسیایی مطرح شده است. حتی برخی از کشورها همچون قزاقستان شکل‌دهی به فضای مشترک انرژی را نیز طرح کرده‌اند، اما باشگاه انرژی سازمان همچنان در حد یک ایده باقی مانده است.

اما مورد مهم دیگر، دلارزدایی از تجارت در همکاری‌های مشترک روسیه و چین است. براساس گزارشی که روزنامه «فایننشال تایمز» با موضوع «اتحاد مالی چین و روسیه برای دلارزدایی» منتشر کرده، همکاری‌های روسیه و چین برای کاهش وابستگی خود به دلار ابعاد گسترده‌تری در سال‌های اخیر به‌خود گرفته است، تحولی که به گفته برخی کارشناسان می‌تواند منجر به «اتحاد مالی» بین آنها شود. به نوشته این روزنامه، براساس اطلاعات بانک مرکزی روسیه و آمارهای گمرک فدرال، در سه ماهه اول سال ۲۰۲۰، سهم دلار از تجارت بین روسیه و چین برای اولین بار به زیر ۵۰ درصد کاهش یافت. آمارهایی که در این خصوص ارائه شده، نشان می‌دهد در سال جاری میلادی سهم دلار از تجارت دوجانبه چین و روسیه به ۴۶ درصد، سهم یورو به ۳۰ درصد و سهم ارزهای ملی نیز به ۲۴ درصد رسیده است. طبق نموداری که فایننشال تایمز به نقل از بانک مرکزی روسیه منتشر کرده، در سال ۲۰۱۵ سهم دلار از مبادلات دوجانبه چین و روسیه حدود ۹۰ درصد بوده و سپس از آغاز جنگ تجاری ایالات‌متحده و چین، تفاهم چین و روسیه برای دلارزدایی نیز بیشتر شده است.

به نظر می‌رسد تسریع در پذیرش ایران نیز در کنار دیپلماسی فعال دولت سیزدهم، به اهمیت یافتن ایجاد توازن اقتصادی و سیاسی در جهان نیز برمی‌گردد که روسیه و چین در سال‌های اخیر پیگیر آن بوده‌اند. در این میان ایران نیز به‌عنوان یکی از بازیگران بزرگ عرصه بین‌الملل، هم در حوزه انرژی و همه‌قار گرفتن در کریدور شرق و غرب و نیز به جهت توانمندی‌های خاص اقتصادی و نظامی، برای اعضای شانگهای حائز اهمیت است. پرواض است این مهم، برای ایران نیز حائز اهمیت بوده و در خنثی‌سازی تحریم‌ها، مقابله با یکجانبه‌گرایی آمریکا و مقابله با تحریم‌ها دستاوردهای مثبتی داشته و خواهد داشت.

صادرات ایران به اعضای فعلی سازمان شانگهای طی سال‌های اخیر رشد قابل توجهی داشته است؛ به‌طوری‌که نگاهی به آمارهای گمرک ایران نشان می‌دهد میزان صادرات غیرنفتی ایران به اعضای فعلی سازمان شانگهای از ۱۵ میلیارد و ۲۱۱ میلیون دلار در سال ۱۳۹۵ و ۱۶ میلیارد و ۲۶۴ میلیون دلار در سال ۱۳۹۶ به ۱۶ میلیارد و ۲۲۵ میلیون دلار در سال ۱۳۹۷ رسیده و پس از اعمال مجدد تحریم‌های آمریکا با ۱۱٫۳ میلیارد دلار در سال ۱۳۹۸ و به حدود ۱۱٫۹ میلیارد دلار در سال ۱۳۹۹ رسیده است. اما در سال ۱۴۰۰ صادرات غیرنفتی ایران به ۱۱ کشور مذکور با رشد قابل توجه ۷۳ درصدی به ۲۰ میلیارد و ۵۹۶ میلیون دلار رسیده است. این مقدار رشد صادرات که بیش از ۴ میلیارد دلار از صادرات ایران به اعضای شانگهای در قبل از تحریم‌ها نیز بیشتر بوده، در نتیجه کاهش محدودیت‌های کرونایی و همچنین تلاش دولت سیزدهم برای توسعه روابط با کشورهای همسایه و همچنین توجه ویژه دولت فعلی به دیپلماسی اقتصادی است. اما در سال جاری نیز میزان صادرات ایران به کشورهای عضو سازمان شانگهای ۹ میلیارد و ۷۸ میلیون دلار بوده که نسبت به صادرات نزدیک به ۳٫۸ میلیارد دلاری مدت مشابه سال ۱۴۰۰ افزایش ۸۰۰ میلیون دلاری را نشان می‌دهد. اما نگاهی به آمارها نشان می‌دهد صادرات فعلی ایران به اعضای شانگهای معادل کمی بیش از نیم درصد (دقیقا ۵۵/۰ درصد) واردات ۳٫۷

حجم واردات این کشورها از ۲٫۷ هزار میلیارد دلار در سال ۲۰۱۷ به ۳٫۸ هزار میلیارد دلار در سال ۲۰۲۱ رسیده است. در همین مدت واردات جهان از حدود ۱۸ هزار میلیارد دلار در سال ۲۰۱۷ به ۲۲٫۲ هزار میلیارد دلار در سال ۲۰۲۱ رسیده است. به عبارتی، سهم کشورهای عضو سازمان شانگهای از ۱۵ درصد در سال ۲۰۱۷ به بیش از ۱۷ درصد در سال ۲۰۲۱ رسیده است. چین با ۲٫۷ هزار میلیارد دلار، هند با ۵۷۰ میلیارد دلار، روسیه با ۲۹۳ میلیارد دلار، پاکستان با ۷۳ و ایران با ۵۳ میلیارد دلار به ترتیب ۵ کشور بزرگ واردکننده در بین اعضای شانگهای هستند.

صادرات ۲۰ میلیارد دلاری ایران به شانگهای

گفته شد که سازمان شانگهای از رویکرد صرفا امنیتی و سیاسی اولیه، رویکردهای متنوعی از سیاسی، امنیتی، انرژی، اقتصادی و همکاری‌های راهبردی را بین اعضا شروع کرده است. هرچند در سال‌های قبل به لحاظ سیاسی، پیشبرد برخی اهداف روند کُندی داشت، اما به نظر می‌رسد در سال‌های اخیر با رویکرد تهاجمی آمریکا به اقتصاد این کشورها، سطح همکاری‌های اقتصادی رو به گسترش بوده است. این وضعیت برای اقتصاد ایران نیز دستاوردهای داشته است. ازجمله اینکه کشورمان برای واردات تکنولوژی، اقلام سرمایه‌ای و واسطه‌ای مشکلات کمتری نسبت به تحریم‌های اوایل دهه ۱۳۹۰ دارد. در حوزه صادرات نیز،

دارند که معادل ۴۲٫۷ درصد از جمعیت ۸ میلیاردی جهان است. چین و هند هر کدام به بیش از ۱٫۴ میلیارد نفر جمعیت، پاکستان با ۲۳۶ میلیون نفر، روسیه با ۱۴۵ میلیون نفر و ایران با نزدیک به ۸۵ میلیون نفر ۵ کشور پرجمعیت سازمان شانگهای هستند. کشورهای افغانستان، ازبکستان، قزاقستان، تاجیکستان، بلاروس، قرقیزستان و مغولستان نیز به ترتیب حدود ۴۱٫۴۵، ۱۹٫۳۵، ۱۰٫۹۶، ۶٫۶۶ و ۳٫۴ میلیون نفر جمعیت دارند.

۲۵ درصد تولید جهان

مؤلفه دیگری که اهمیت سازمان شانگهای را نشان می‌دهد، تولید ناخالص داخلی اعضای فعلی این سازمان است. براسا آمارهای بانک جهانی، حجم تولیدناخالص داخلی (GDP) جهان به قیمت جاری در سال ۲۰۲۱ به حدود ۹۶ هزار میلیارد دلار رسیده است. همچنین حجم GDP عضو سازمان شانگهای نیز ۲۳ هزار و ۶۶۱ میلیارد دلار است که این میزان معادل ۲۴٫۶ درصد از کل GDP جهان را شامل می‌شود. چین با ۱۷٫۷ هزار میلیارد دلار، هند با ۳٫۲ میلیارد دلار، روسیه با حدود ۱٫۸ میلیارد دلار به ترتیب در رتبه های اول تا سوم در بین کشورهای عضو سازمان شانگهای به لحاظ حجم تولید ناخالص داخلی قرار دارند. پس از این کشورها، پاکستان با ۳۴۶ میلیارد دلار و ایران با ۲۵۱ میلییارد دلار (منبع بانک جهانی) در رتبه های چهارم و پنجم قرار می‌گیرند.

۴۰ درصد صادرات جهان

سومین مؤلفه مهم در حوزه عملکرد کشورهای عضو سازمان شانگهای، حجم صادرات این کشورهاست. براساس آمارهای trademap، رقم صادرات اعضای فعلی شانگهای از حدود ۳ هزار میلیارد دلار در سال ۲۰۱۷ به ۴٫۵ هزار میلیارد دلار در سال ۲۰۲۱ رسیده است. در همین مدت صادرات جهان نیز از ۱۷٫۶ هزار میلیارد دلار به حدود ۲۲ هزار میلیارد دلار رسیده است. به عبارتی، سهم اعضای شانگهای از ۱۸ درصد در سال ۲۰۱۷ به ۲۰ درصد از کل صادرات جهانی در سال ۲۰۲۱ رسیده است. طی سال ۲۰۲۱ چین با حدود ۳٫۴ هزار میلیارد دلار، روسیه با ۴۹۲ میلیارد دلار، هند با ۳۹۵ میلیارد دلار، قزاقستان با ۵۵ میلیارد دلار و ایران با نزدیک به ۴۹ میلیارد دلار به ترتیب ۵ صادرکننده بزرگ عضو سازمان شانگهای بوده‌اند.

۱۷ درصد از واردات جهان

بررسی حجم واردات اعضای شانگهای نیز نشان می‌دهد

مهدی عبداللهی
دبیر گروه اقتصاد

در روزهای اخیر اسناد عضویت دائم ایران در سازمان همکاری شانگهای به امضای حسین امیرعبداللهیان، وزیر امور خارجه جمهوری اسلامی رسید. نگاهی به آمار و ارقام نشان می‌دهد کشورهای عضو سازمان شانگهای ۴۳ درصد از جمعیت جهان، ۲۵ درصد از تولید ناخالصی، ۲۰ درصد از صادرات و ۲۰ درصد از واردات جهان را در اختیار دارند. همچنین این کشورها را می‌توان به‌عنوان بزرگ‌ترین تولیدکنندگان و مصرف‌کنندگان انرژی در جهان نیز معرفی کرد. نگاهی به تاریخچه این سازمان منطقه‌ای نشان می‌دهد ایران از سال ۲۰۰۸ به این سو در تلاش بوده به عضویت دائمی سازمان همکاری شانگهای درآید، اما این درخواست به دلایل مختلف ازجمله تحریم‌ها، مانع از موافقت کشورهای عضو با عضویت کشورمان شده بود. اهمیت سازمان شانگهای در این است که این سازمان منطقه‌ای گرچه اوایل برای اهداف امنیتی و سیاسی (همکاری‌ها) تشکیل شد اما طی سال‌های اخیر رویکرد این سازمان متنوع شده و ابعاد اقتصادی، بیش از پیش جدی گرفته شده است. به نظر می‌رسد رویکرد سازمان شانگهای با یکجانبه‌گرایی آمریکا، از سمت و سوی کاملا امنیتی و سیاسی به تقویت همکاری‌های منطقه‌ای برای مقابله با تبعات اقتصادی و سیاسی یکجانبه‌گرایی آمریکا و ایجاد توازن پیش می‌رود. این رویکرد برای اقتصاد ایران نیز مفید خواهد بود؛ چراکه در سال‌های اخیر هم حجم واردات و هم حجم صادرات کشورمان به اعضای شانگهای رشد قابل توجهی داشته است.

دوره‌ی ۴۳ درصد از جمعیت جهان

نگاهی به مسیر تحول و پویایی منطقه‌ای سازمان شانگهای نشان می‌دهد این سازمان منطقه‌ای در ۱۵ ژوئن ۲۰۰۱ در شانگهای چین توسط قزاقستان، چین، قرقیزستان، روسیه، تاجیکستان و ازبکستان اعلام شده است. قبل از آن، همه کشورهای فوق، به جز ازبکستان، اعضای «شانگهای پنج» بودند که یک انجمن سیاسی مبتنی بر موافقتنامه شانگهای در سال ۱۹۹۶ درمورد اعتمادسازی در زمینه نظامی در منطقه مرزی و موافقتنامه مسکو در سال ۱۹۹۷ درمورد کاهش متقابل نیروهای مسلح در نوایح مرزی بود. این دو سند سازوکار اعتماد متقابل را در حوزه نظامی در منطقه مرزی تعیین کردند و به ایجاد مشارکت‌های عملی کمک کردند. پس از پیوستن ازبکستان به این سازمان در سال ۲۰۰۱، شانگهای پنج به سازمان همکاری شانگهای تغییر نام داد. در ابتدا هدف عمده سازمان همکاری شانگهای بر تلاش‌های متقابل درون منطقه‌ای برای مهار تروریسم، جدایی طلبی و افراط‌گرایی در آسیای مرکزی متمرکز بود اما به تدریج اهداف سازمان گسترش یافته و طبیعی از مسائل جدید را در بر گرفته است. براساس روح شانگهای، سازمان همکاری شانگهای سیاست داخلی خود را براساس اصول اعتماد متقابل، منافع متقابل، حقوق برابر، مشاوره، احترام به تنوع فرهنگ‌ها و تمایل به توسعه مشترک دنبال می‌کند و سیاست خارجی خود را مطابق با اصول عدم تعهد، عدم هدف قرار دادن کسی و شفافیت قرار داده است. منشور سازمان همکاری شانگهای در اجلاس سران کشورهای سازمان همکاری شانگهای در سن پترزبورگ در ژوئن ۲۰۰۲ امضا شد و در ۱۹ سپتامبر ۲۰۰۳ لازم‌الاجرا شد. این سند اهداف و اصول سازمان، ساختار و حوزه‌های اصلی فعالیت آن را مشخص می‌کند. علاوه بر این، برنامه‌های سازمان همکاری شانگهای برای مبارزه با قاچاق بین‌المللی مواد مخدر به‌عنوان منبع تامین مالی تروریسم جهانی در سال ۲۰۰۶ اعلام شد. در سال ۲۰۰۸، این سازمان فعالانه در عادی‌سازی وضعیت در افغانستان شرکت کرد. همزمان، سازمان همکاری شانگهای به فعالیت‌های اقتصادی مختلفی دست زده است، به‌طوری‌که در سپتامبر ۲۰۰۳، سران کشورهای عضو سازمان همکاری شانگهای برنامه ۲۰ ساله همکاری تجاری و اقتصادی چند جانبه را امضا کردند. به‌عنوان یک هدف بلندمدت، این برنامه ایجاد یک منطقه آزاد تجاری در قلمرو تحت نظر کشورهای عضو سازمان همکاری شانگهای را فراهم می‌کند و در کوتاه‌مدت به دنبال احیای مجدد روند ایجاد فضای مساعد برای تجارت و سرمایه‌گذاری است. درمجموع، سازمان همکاری شانگهای یک سازمان بین‌المللی دائمی بین دولتی است که اهداف اصلی خود را، بخشی از منشور خود که در سال ۲۰۰۲ در سن پترزبورگ به تصویب رسید، این گونه توصیف می‌کند: «تقویت اعتماد متقابل و همسایگی بین کشورهای عضو؛ ترویج همکاری موثر آنها در سیاست، تجارت، اقتصاد، تحقیق و فناوری و فرهنگ و همچنین در آموزش، انرژی، حمل‌ونقل، گردشگری، حفاظت از محیط‌زیست و سایر زمینه ها؛ تلاش مشترک برای حفظ و تضمین صلح، امنیت و ثبات در منطقه؛ و حرکت به سوی استقرار یک نظم سیاسی و اقتصادی بین‌المللی جدید دموکراتیک، عادلانه و منطقی.»

اما اهمیت این سازمان از جنبه‌های مختلف چیست ؟ اهمیت این سازمان را می‌توان از جنبه‌های مختلف بررسی کرد. یکی از این مؤلفه‌ها، جمعیت است. بررسی‌ها نشان می‌دهد با پیوستن ایران به این سازمان در سال گذشته و دائمی شدن عضویت ایران در این سازمان منطقه‌ای که اخیرا اعلام شد، حالا ۱۲ عضو فعلی این درمجموع ۳٫۴ میلیارد نفر جمعیت

جمعیت کشورهای عضو سازمان شانگهای تا سپتامبر ۲۰۲۲	سهم اعضای شانگهای از تولید ناخالص جهان در سال ۲۰۲۱ (به قیمت جاری) – میلیون دلار
کشورها	تولید ناخالص داخلی
چین	۱۷,۷۳۴,۰۶۳
هند	۳,۱۷۳,۳۹۸
پاکستان	۱,۷۷۵,۸۰۰
روسیه	۳۴۶,۳۴۳
ایران	۲۵۱,۰۱۰
افغانستان	۱۹۰,۸۱۴
ازبکستان	۶۹,۲۳۹
قزاقستان	۶۸,۲۱۹
تاجیکستان	۲۰,۱۱۶
بلاروس	۱۵,۰۹۸
قرقیزستان	۸,۷۴۶
مغولستان	۸,۵۴۳
مجموع جمعیت اعضای شانگهای	۲۳,۶۶۱,۳۸۹
جمعیت جهان	۹۶,۱۰۰,۰۹۱
سهم اعضای شانگهای (درصد)	۲۴٫۶
منبع: بانک جهانی	

سهم اعضای فعلی سازمان شانگهای از واردات کلایی (به جز بخش خدمات) جهان طی سالهای ۲۰۱۷ تا ۲۰۲۱ – میلیون دلار	سهم اعضای فعلی سازمان شانگهای از صادرات کلایی جهان (به جز بخش خدمات) طی سال های ۲۰۱۷ تا ۲۰۲۱ – میلیون دلار	کشور	۲۰۱۷	۲۰۱۸	۲۰۱۹	۲۰۲۰	۲۰۲۱
چین	۲,۶۷۵,۶۸۰	چین	۲,۲۷۱,۷۹۶	۲,۴۹۴,۳۳۰	۲,۴۹۸,۳۳۴	۲,۵۸۸,۴۰۲	۳,۳۶۱,۸۱۴
روسیه	۵۷۰,۴۰۲	روسیه	۳۵۷,۰۸۳	۴۴۹,۳۴۷	۴۲۲,۷۷۷	۳۳۷,۱۰۵	۴۹۲,۳۱۴
هند	۲۹۳,۵۴۲	هند	۱۵۵,۸۶۲	۳۳۳,۹۹۸	۳۳۳,۲۵۱	۲۷۵,۴۹۹	۳۹۴,۸۱۴
قزاقستان	۱۳۰,۱۰۷	قزاقستان	۴۸,۳۴۲	۶۰,۹۵۶	۵۷,۷۲۳	۴۶,۹۵۰	۵۴,۸۴۵
ایران	۵۳,۰۱۳	ایران	۳۹,۹۲۰	۳۹,۵۸۰	۴۰,۹۹۶	۳۴,۹۹۸	۴۸,۶۱۹
بلاروس	۳۸,۸۹۳	بلاروس	۲۹,۲۴۰	۳۳,۷۲۶	۳۲,۹۵۵	۲۹,۱۷۹	۳۹,۸۸۹
پاکستان	۳۲,۷۶۷	پاکستان	۲۱,۹۱۲	۲۳,۷۷۹	۲۳,۸۱۹	۲۲,۲۴۶	۲۸,۸۸۰
ازبکستان	۱۹,۹۵۵	ازبکستان	۱۰,۰۷۹	۱۰,۹۲۱	۱۴,۳۴۵	۱۳,۱۲۷	۱۴,۰۳۵
مغولستان	۵,۲۹۹	مغولستان	۶,۲۰۱	۷,۰۱۲	۷,۶۲۰	۷,۵۷۶	۹,۲۴۷
افغانستان	۸,۷۲۵	تاجیکستان	۵,۷۴۲	۱,۰۷۴	۱,۱۱۶	۱,۳۱۲	۱,۷۸۷
قرقیزستان	۳,۶۸۴	قرقیزستان	۱,۷۹۱	۱,۷۶۵	۱,۹۶۶	۱,۹۶۴	۱,۶۵۹
افغانستان	۴,۲۱۷	افغانستان	۸۳۲	۸۷۵	۸۶۴	۱,۸۲۴	۱,۵۰۹
مجموع اعضای شانگهای	۳,۸۰۰,۷۹۵	مجموع اعضای شانگهای	۳,۰۸۴,۰۴۱	۳,۴۴۷,۶۶۲	۳,۴۲۵,۷۶۵	۳,۳۶۰,۱۷۳	۴,۴۴۹,۴۱۲
واردات جهان	۱۹,۱۰۶,۵۷۳	جهان	۱۷,۵۶۱,۸۱۷	۱۹,۳۳۵,۹۶۷	۱۸,۷۵۲,۷۸۷	۱۷,۴۸۶,۵۲۷	۲۱,۹۵۳,۱۰۱
سهم اعضای شانگهای (درصد)	۱۵٫۷	سهم اعضای شانگهای (درصد)	۱۸	۱۸	۱۸	۱۹	۲۰
منبع: trademap		منبع: trademap					